

[Udenrigsministeren.]

det, og hvor det er muligt at udtrykke det med endnu større Skarphed og Klarhed, end det som Regel vil være i Aftaler, der er af helt omfattende Karakter.

Men det er jo endnu saaledes, at det kun er med ganske enkelte andre Stater, vi har opnaaet Voldgiftstraktater, som virkelig er bedre end det, der her foreligger, i adskillige Tilfælde har vi Voldgiftstraktater, der er ringere, i nogle Tilfælde Voldgiftstraktater, der er meget ringere; og da er det klart, at dèr vil det være en stor Fordel for os, hvis det er muligt ved Hjælp af Generalakten enten at bevæge saadanne Stater til at træffe bedre særlige Aftaler med os eller til at gaa ind under denne Generalakt og forøge den Retssikkerhed, som skabes derigennem.

Jeg tror altsaa ikke, man her staar overfor et Valg, men at man maa gøre ligesom begge Dele, baade udnytte til det yderste de tosidede Aftaler og benytte Tilslutningen til denne Generalakt, og det er der i Virkeligheden ogsaa Enighed om mellem os.

Men saa rejste det ærede Medlem et Spørgsmaal, som rækker over alle disse Traktater, som gælder baade Generalakten, de tosidede Voldgiftstraktater og mangfoldige andre internationale Aftaler, nemlig Spørgsmaalet om Tvangsmidlerne til Gennemførelsen. Det forstaar man, at det tænker man fra et juridisk Synspunkt rent uvilkaarligt paa, og man stiller op i de internationale Forhold rent umiddelbart Parallellen med Forholdet i det enkelte Land og siger: Naar Dommerne har dømt dèr, naar Loven er sket fyldest i den Forstand, saa har man Politiet til at føre det igennem, saa har man Magten bag Retten til virkelig at kunne gøre sin Indfyldelse afgørende gældende i Overensstemmelse med Lovens Bud.

Ja, det har man; men selv indenfor det enkelte Land hviler Politiets Magt paa to Forudsætninger; paa en baade materiel og moralsk Afvæbning af den øvrige Befolkning i Landet. Den ene Forudsætning for Politiets Myndighed er, at den store brede Befolkning accepterer Loven, at Loven er gaaet ind i dens Tankegang og Stemninger paa en saadan Maade, at den offentlige Mening med fuld Styrke staar bag Doms magten og bag de udøvende Myndigheder. Og den anden Forudsætning er, at den almindelige Befolkning i Landet er afvæbnet, ikke er i Besiddelse af Vaaben, og i det Omfang, som det modsatte er Tilfældet, er Politimyndighedernes og Statsmyndighedernes Magtstilling tvivlsom.

Derfor var Forholdet ogsaa virkelig

dette, at da Landefreden blev gennemført — lad os tage Frankrig som Eksempel —, da denne Landefred blev gennemført i det store og hele i Richelieus Dage, var Forudsætningen derfor, at de gamle Byborge faldt, og de gamle Herregaardsfæstninger blev revet ned. Det var en Afvæbning af den hidtil bestaaende Militærmagt, som hver af de forskellige Smaagrupper i Landet havde, der dannede Forudsætningen for en virkelig Retsordnings Sejr i Frankrig i den Periode. Noget tilsvarende vil utvivlsomt ogsaa være Tilfældet i Forholdet mellem Staterne nu om Dage.

Det ærede Medlem understregede, at til hele denne Retsudvikling hørte Forestillingen om gensidig Hjælp og, man plejer jo at sige, Solidaritetsfølelsen mellem de forskellige Stater. Deri kan jeg være fuldkommen enig med det ærede Medlem. Ogsaa vi for vort Vedkommende lægger meget stor Vægt paa den Del af Folkeforbundets Organisation, som tager Sigte paa, at den ene Stat kan faa Hjælp i Tilfælde, hvor den forurettes, fra det samlede Verdenssamfund, der er forenet indenfor Folkenes Forbund. Men jeg indrømmer, at Forudsætningen for, at denne gensidige Hjælp virkelig med Udsigt til Held kan ydes, den ser jeg for min Del deri, at der foregaar den almindelige Nedgang i Rustningerne, som vi plejer at betegne med Ordet „Afrustning“, og som var det Ideal, der opstilledes ved Folkeforbundets Skabelse som det, man fælles skulde naa.

Derimod tror jeg for mit Vedkommende ikke paa, at den Tanke, som det ærede Medlem har Ret i, at Frankrig hyppigt har været Talsmand for, at der skulde skabes en virkelig international Militærmagt med Myndighed og Styrke til at gribe afgørende ind overfor de enkelte Stater, at den, saaledes som de tekniske Forhold hidtil har udviklet sig, har Rum i de faktisk foreliggende Tilstande. Tanken derom blev opgivet som aldeles haabløs under Forhandlingerne for 10 Aar siden i Paris. Man er vendt tilbage til den Gang efter Gang i Diskussioner siden, men hver Gang man er vendt tilbage til den i disse Diskussioner, har det lydt fra mange Sider: Her er vi inde i den haabløse Utopi, her er vi inde i det, som ligger ganske udenfor de virkelige Muligheders Rækkevidde, vi kan ikke komme til andet System end det, Folkeforbundet allerede har i den Henseende; og det vil sige, at Folkeforbundet med Hensyn til at yde gensidig Hjælp bygger først paa den offentlige Mening, paa Verdensopinionernes Pres, dernæst paa de økonomiske Sanktioner — med megen Styrke — og endelig